

Donderdag 14 november

Het was vier uur in de ochtend en Gus Schmidt kleepte zich aan in de slaapkamer van zijn bescheiden huisje op Long Island. Hij probeerde zo stil mogelijk te zijn, in de hoop dat zijn vrouw, met wie hij al vijfenvijftig jaar getrouwd was, niet wakker zou worden. Tevergeefs.

De hand van Lottie Schmidt schoot uit, op zoek naar de schakelaar van de lamp op het nachtkastje. Knipperend met ogen zwaar van de slaap, zag ze Gus een dikke jas aantrekken. Met een wilde ze weten wat hij van plan was.

‘Lottie, ik moet alleen even naar de fabriek. Er is daar iets aan de hand.’

‘Belde Kate je daarom, gisteren?’

Kate was de dochter van Douglas Connelly, de eigenaar van Connelly’s Excellente Antiekreplica’s, de meubelfabriek op het nabijgelegen Long Island waar Gus tot aan zijn pensioen, vijf jaar geleden, had gewerkt.

Lottie, een fragiel vrouwtje van vijfenzeventig met dunner wordend wit haar, zette haar bril op en wierp een blik op de wekker. ‘Gus, ben je gek geworden? Weet je wel hoe laat het is?’

‘Het is vier uur en Kate wilde graag om halfvijf afspreken. Daar moet ze een goede reden voor hebben en daarom ga ik er nu heen.’

Hij was duidelijk nogal van slag.

Lottie wist dat ze de vraag waaraan ze beiden dachten, niet moest stellen. ‘Gus, ik heb een slecht voorgevoel de laatste tijd. Ik weet dat je niet naar me wilt luisteren als ik dit soort dingen zeg, maar ik voel dat er iets akeligs gaat gebeuren. Ik wil niet dat je gaat.’

In het schemerige licht van de lamp op het nachtkastje staa- den ze elkaar boos aan. Hoewel Gus geïrriteerd op Lottie rea- geerde, besepte hij heel goed dat hij diep vanbinnen doodsbang was. Lotties bewering dat ze helderziend was ergerde hem, maar joeg hem ook vrees aan. ‘Lottie, ga nou maar weer sla- pen,’ zei hij geïrriteerd. ‘Wat het probleem ook is, ik ben straks gewoon weer hier voor het ontbijt.’

Gus was geen man die met zijn gevoelens te koop liep, maar nu stapte hij in een impuls naar het bed en boog zich voorover om zijn vrouw een kus op haar voorhoofd en een aai over haar bol te geven. ‘Maak je geen zorgen,’ zei hij vastberaden.

En dat waren de laatste woorden die ze ooit van hem hoorde.

2

Kate Connelly hoopte dat ze haar nervositeit wist te verbergen over de afspraak die ze de volgende ochtend in alle vroegte met Gus had in het museum van het Connelly-complex. Ze was met haar vader en zijn nieuwste vriendin uit eten in Zone, het nieu- we, hippe café aan de Lower East Side in Manhattan. Tijdens de aperitiefjes maakte ze een routinematig babbeltje met zijn nieu- we vlam, iets wat haar gemakkelijk afging.

Deze heette Sandra Starling. Ze was een platinablonde schoon- heid van halverwege de twintig met ver uit elkaar staande hazel- nootbruine ogen, die nu bezig was haar ernstig uit te leggen dat ze had meegedaan aan de Miss Universe-verkiezing, maar nogal vaag werd toen Kate haar vroeg hoe dicht ze bij de kroon was ge- weest.

Sandra ambieerde een carrière in de film, vertrouwde ze Kate toe, om daarna haar leven te wijden aan de wereldvrede. Mijn hemel, dacht Kate cynisch, deze is nóg dommer dan de rest. Doug, zoals haar vader haar had geïnstrueerd hem te noemen,

was zijn gewone charmante zelf, hoewel hij meer leek te drinken dan normaal.

Tijdens het eten betrapte Kate zichzelf erop dat ze haar vader zat te beoordelen alsof ze in de jury van *America's Got Talent of Dancing with the Stars* zat. Hij is knap voor een man van eind vijftig, dacht ze. Hij heeft iets van de legendarische filmster Gregory Peck. Toen hield ze zichzelf voor dat die vergelijking de meeste mensen van haar leeftijd niets zei, tenzij ze, net als zijzelf, dol waren op klassieke films.

Bega ik misschien een grote vergissing door Gus hierbij te betrekken? vroeg ze zich af.

'Kate, jij bent de slimmerik van onze familie, vertelde ik net aan Sandra,' zei haar vader.

'Zo zie ik mezelf anders niet,' reageerde Kate met een geforceerd lachje.

'Doe niet zo bescheiden,' berispte Doug Connelly haar. 'Kate is registeraccountant, Sandra. Ze werkt voor Wayne & Cruthers, een van de grootste accountantsfirma's in het land.' Hij lachte. 'Het enige probleem daarvan is dat ze mij altijd probeert te vertellen hoe ik de zaak moet leiden.' Hij zweeg even. 'Mijn zaak,' voegde hij eraan toe, 'dat vergeet ze nog wel eens.'

'Pa... ik bedoel Doug,' zei Kate kalm, hoewel ze woede voelde opkomen. 'Dat hoeft Sandra niet allemaal te horen.'

'Sandra, kijk eens naar mijn dochter. Tweeëndertig jaar, een lange, blonde schoonheid. Ze lijkt op haar moeder. Haar zus, Hannah, lijkt op mij. Ze heeft mijn donkerbruine haar en blauwe ogen, maar anders dan ik kwam ze in een kleine verpakking. Ze is nauwelijks een meter vijfenzestig. Toch, Kate?'

Pa heeft voordat hij hierheen kwam al gedronken, dacht Kate. En als hij aangeschoten is, kan hij heel vervelend worden. Ze probeerde het gesprek een andere kant op te sturen.

'Mijn zus zit in de mode, Sandra,' vertelde ze. 'Ze is drie jaar jonger dan ik. Toen we klein waren, was zij altijd bezig jurkjes

voor haar poppen te maken, terwijl ik probeerde de vragen bij *Jeopardy* en *Rad van Fortuin* te beantwoorden en daar zogenaamd geld mee verdiende.’

O, god, wat moet ik als Gus het met me eens is? vroeg ze zich af, terwijl de ober hun voorgerechten bracht.

Gelukkig kwam de band, die even pauze had gehouden, het drukbezette restaurant weer binnen en werd de conversatie even later tot het minimum beperkt vanwege de oorverdovende muziek.

Nadat Sandra en zij allebei een dessert hadden afgeslagen, hoorde Kate haar vader tot haar ontsteltenis de duurste fles champagne van de kaart bestellen.

Ze begon te protesteren. ‘Pap, we hoeven toch geen...’

‘Kate, bespaar me die centenpikkerij van je.’ Doug Connelly sprak luid genoeg om de aandacht van de mensen aan het tafeltje naast hen te trekken.

Met brandende wangen van schaamte zei Kate zachtjes: ‘Pap, ik heb met iemand afgesproken voor een drankje, dus laat ik Sandra en jou met zijn tweetjes van de champagne genieten.’

Sandra’s ogen dwaalden door het restaurant, op zoek naar beroemdheden. Toen glimlachte ze stralend naar een man die zijn glas naar haar hief. ‘O, dat is Majestic! Zijn album schiet omhoog in de hitlijsten,’ zei ze ademloos. En zonder veel interesse voegde ze eraan toe: ‘Leuk je ontmoet te hebben, Kate. Misschien kun je mijn financiën ook gaan doen als ik beroemd ben.’

Doug Connelly lachte. ‘Wat een geweldig idee. Dan laat ze mij misschien met rust.’ En iets te haastig vervolgde hij: ‘Grappig! Ik ben heel trots op mijn kleine, slimme meid.’

Als je eens wist waar je kleine, slimme meid mee bezig is, dacht Kate. Heen en weer geslingerd tussen ongerustheid en woede, haalde ze haar jas bij de garderobe. Toen liep ze naar buiten, de koude, winderige novemberavond in, en hield een taxi aan.

Kates appartement, dat ze een jaar eerder had gekocht, lag aan de Upper West Side. Het was een ruime driekamerwoning, van waaruit een piepklein stukje van de Hudson te zien was. Ze woonde er geweldig. Desondanks vond ze het spijtig voor de vorige bewoner, Justin Kramer, een beleggingsadviseur van begin dertig, die het voor een spotprijs had moeten verkopen omdat hij zijn baan was kwijtgeraakt. Bij de overdracht had hij haar met een schalks lachje een bromelia cadeau gegeven, omdat ze die had staan bewonderen toen ze het appartement voor het eerst had bekeken.

‘Robby vertelde dat je mijn plant zo mooi vond,’ zei hij met een knikje naar de makelaar die naast hem zat. ‘Dat exemplaar heb ik zelf meegenomen, maar dit is een welkomstcadeau voor jou. Zet hem op dezelfde plek voor het keukenraam als de mijne en hij zal welig tieren.’

Zoals regelmatig gebeurde als Kate haar gezellige appartement binnenkwam en het licht aanknippte, flitste het even door haar hoofd hoe attent ze dat cadeau had gevonden. Ze had het modern ingericht: met een bank, goudbeige met diepe kussens, die uitnodigde voor een dutje, en bijpassende, zeer comfortabele fauteuils met dezelfde bekleding en brede armleuningen en hoofdsteunen. De kussens, in kleuren die het geometrische patroon van het tapijt mooi deden uitkomen, zorgden voor vrolijke toetsen in het interieur. Kate herinnerde zich hoe vreselijk Hannah had moeten lachen toen ze alle nieuwe meubels zag. ‘Mijn god, Kate,’ had ze gezegd. ‘Je bent opgegroeid met een vader die maar blééf vertellen dat ieder meubelstuk in ons huis een prachtige Connelly-replica was. Maar dit hier is totaal het tegenovergestelde.’

Ze had gelijk, dacht Kate. Ik was doodziek van pa’s gezeur over die perfecte replica’s van hem. Misschien verander ik ooit van gedachten, maar voorlopig ben ik hier heel gelukkig mee.

Perfecte replica's. Van alleen al het denken aan die woorden kreeg ze het Spaans benauwd.

3

Mark Sloane wist dat het afscheidsetentje met zijn moeder waarschijnlijk een moeilijke en verdrietige aangelegenheid zou worden. Niet alleen verhuisde hij naar New York voor een nieuwe baan, ook naderde de datum waarop zijn zus achtentwintig jaar geleden was verdwenen. Sinds zijn afstuderen aan de rechtenfaculteit, dertien jaar eerder, had hij als vastgoedjurist in Chicago gewerkt, honderdvijftig kilometer van Kewanee vandaan, het stadje in Illinois waar hij was opgegroeid.

In de jaren dat hij in Chicago had gewoond, had hij elke paar weken de rit van twee uur naar zijn moeder gemaakt om bij haar te eten. Mark was acht jaar geweest toen Tracey, zijn zus van twintig, van school af ging en naar New York verhuisde omdat ze daar wilde doorbreken in de musicalwereld. Na al die jaren herinnerde hij zich haar nog alsof ze voor hem stond. Haar kastanjebruine haar dat over haar schouders viel en haar blauwe ogen die meestal vrolijk stonden, maar ook vuur konden sproeien van woede. Zijn moeder en zus hadden altijd gekibbeld over Traceys studieresultaten en de manier waarop ze zich kleepte. Op een dag had hij zijn moeder toen hij beneden kwam voor het ontbijt huilend aan de keukentafel aangetroffen. 'Ze is weg, Mark, Tracey is weg. Kijk, ze heeft een briefje achtergelaten. Ze gaat naar New York om een beroemde zangeres te worden. Maar Mark, ze is zo jong! En zo eigenzinnig. Ze zal in moeilijkheden raken. Dat weet ik gewoon zeker!'

Mark wist nog goed dat hij zijn jongensarmen om zijn moeder had heen geslagen en zijn eigen tranen had geprobeerd in te houden. Hij was dol op Tracey geweest. Ze gooide ballen voor

hem op als hij oefende voor de honkbalcompetitie. Ze nam hem mee naar de film. Ze hielp hem met zijn huiswerk en vertelde altijd verhalen over beroemde acteurs en actrices. ‘Weet je hoeveel van die beroemdheden uit kleine plaatsjes zoals Kewanee komen?’ zei ze dan.

Mark had zijn moeder die ochtend gewaarschuwd: ‘Mama, in het briefje van Tracey staat dat ze haar adres zal sturen. Volgens mij moet je dan niet aandringen dat ze terug moet komen, want dat doet ze toch niet. Schrijf haar maar dat het goed is en dat je heel trots op haar zult zijn als ze een grote ster is.’

Dat was de juiste benadering gebleken. Tracey had regelmatig geschreven en iedere paar weken gebeld. Ze had een baantje in een restaurant bemachtigd. ‘Ik ben een goede serveerster en krijg veel fooi. Ik neem zanglessen. Ik heb in een off-Broadway-musical gespeeld. Er zijn maar vier voorstellingen geweest, maar het was zo fantastisch om op het toneel te staan.’ En ze was drie keer voor een lang weekend naar huis gevlogen.

En toen, toen Tracey al twee jaar in New York woonde, had zijn moeder op een dag een telefoontje van de politie gekregen. Tracey werd vermist.

Ze was twee dagen niet verschenen op haar werk en nam ook haar telefoon niet op en dus was haar verontruste baas, Tom King, de eigenaar van het restaurant, naar haar appartement gegaan. Daar was alles in orde geweest. In haar agenda stond dat ze de dag na haar verdwijning een auditie had, en nog eentje aan het einde van die week. ‘Maar op die eerste is ze niet verschenen,’ had King de politie verteld. ‘En als ze bij die tweede ook niet komt opdagen, is er iets met haar gebeurd.’

Al die jaren geleden had de politie van New York Tracey op de lijst van vermiste personen gezet. Gewoon wéér iemand die vermist werd, dacht Mark terwijl hij bij het huis aankwam waar hij was opgegroeid. Met donkergrijze dakspanen, witte details en een helderrood geverfde deur straalde het huis een gezellige

en uitnodigende sfeer uit. Mark reed de oprit op en parkeerde zijn auto. De lamp boven de voordeur was aan en bescheen het portiek. Hij wist dat zijn moeder dat licht de hele nacht zou laten branden, zoals ze al bijna achtentwintig jaar deed, voor het geval dat Tracey thuis zou komen.

Rosbief, aardappelpuree en asperges, had hij geantwoord op de vraag van zijn moeder wat ze voor zijn afscheidsdiner zou koken. Zodra hij de deur opendeed, kwam de heerlijke geur van gebraden vlees hem tegemoet en wist hij dat ze, zoals altijd, precies de gerechten had klaargemaakt die hij graag at.

Martha Sloane kwam, haar handen afvegend aan haar schort, haastig de keuken uit lopen. Op haar vierenzeventigste was haar vroeger slanke figuur nu een stevige maat tweeënveertig en werden de regelmatige trekken van haar gezicht omlijst door golvend, wit geworden haar. Ze omhelsde haar zoon hartelijk.

‘Je bent alwéér gegroeid,’ merkte ze beschuldigend op.

‘Nou, dat hoop ik niet,’ reageerde Mark grimmig. ‘Het is zo al lastig genoeg om taxi’s in en uit te stappen.’ Hij was bijna twee meter. Over haar hoofd heen wierp hij een blik op de eet-tafel en zag dat die was gedekt met het zilveren bestek en het mooie porselein. ‘Zo, dit wordt pas écht een afscheidsetentje.’

‘Ja, die spullen worden veel te weinig gebruikt,’ zei zijn moeder. ‘Neem een aperitiefje. Enne... schenk er voor mij trouwens ook maar eentje in.’

Zijn moeder dronk zelden iets. Met een pijnlijke steek in zijn hart beseftte Mark dat zijn moeder dit etentje, het laatste in ieder geval de komende maanden, niet wilde laten overschaduwen door de naderende datum van Traceys verdwijning. Martha Sloane had vroeger als stenograaf op de rechtbank gewerkt en begreep heel goed dat hij veel uren zou moeten maken in zijn uitdagende nieuwe functie.

Pas bij de koffie begon ze over Tracey. ‘We weten allebei wel-

ke datum het binnenkort is,' zei ze zachtjes. 'Mark, ik kijk altijd naar het programma *Cold Case File* op de televisie. Als je in New York bent, denk je dat je dan de politie zover zou kunnen krijgen het onderzoek naar Traceys verdwijning te heropenen? Ze hebben tegenwoordig zoveel meer mogelijkheden om vermiste personen op te sporen, zelfs als die al jaren geleden zijn verdwenen. En de kans is natuurlijk veel groter dat ze zo'n onderzoek weer opstarten als iemand zoals jij daarom vraagt.'

Ze aarzelde even en vervolgde toen: 'Mark, ik weet dat ik de hoop dat Tracey haar geheugen kwijt is of in de problemen zat en zich schuil moest houden uit mijn hoofd moet zetten. In mijn hart weet ik dat ze dood is. Maar kon ik haar lichaam maar naast dat van papa begraven. Dat zou me zoveel rust geven. Laten we eerlijk zijn. Met een beetje geluk heb ik waarschijnlijk nog zo'n acht tot tien jaar te leven. En als het einde daar is, zou ik zo graag de geruststelling hebben dat Tracey bij papa ligt.' Ze knipperde even met haar ogen om haar tranen in te houden. 'Ik wil bij Traceys graf kunnen neerknielen om voor haar te bidden.'

Toen ze even later van tafel opstonden, zei ze kordaat: 'Ik heb zin in een spelletje scrabble. Ik heb pasgeleden een paar lekker ingewikkelde woorden gevonden in het woordenboek. Maar je vliegtuig vertrekt morgenmiddag en jou kennende, ben je nog niet eens begonnen met inpakken.'

'Je kent me te goed, mam,' zei Mark met een glimlach. 'En ik wil niks meer horen over die acht of tien jaar die je nog hebt. Ik weet zeker dat je honderd wordt!' Bij de deur omhelsde hij haar stevig en toen vroeg hij voorzichtig: 'Als je straks het nachtslot erop doet, doe je dan ook het buitenlicht uit?'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee, ik denk van niet. Voor het geval dat, Mark, voor het geval dat...'

Ze maakte haar zin niet af. De woorden bleven onuitgesproken in de lucht hangen. Maar Mark wist wat ze bedoelde. 'Voor het geval dat Tracey vanavond thuiskomt.'